

Обичам България

Време е да се въздаде

На повечето хора им се иска да вярват, че на този свят стават чудеса. И то не когато ти е хубаво и самото чудо е в сърцето ти или наоколо, а когато идва някаква беда. Българинът се уповава на спасителното чудо, като го възлага на други.

По прашясал път ще влезете в селото с красивото име Златолист. Там няма да видите кой знае какво, освен типичната за времето ни разтуря и десетина постоянни жители. Краката или колелата ви отвеждат до църквата край селото - „Св. Георги“. Това е обителта, в която Преподобна Стойна е живяла, боготворена от народа, почитана от самата Ванга като учителка и „три пъти по-силна от мен“, но никога не канонизирана от Българската православна църква. Една народна светица, която българинът слага до дясното коляно на Бога.

Истинското име на Преподобната (така е наречена от хората в селото заради живота си в пост и молитва) е Стойна Димитрова. Родена е в с. Хазнатар, Серско, през 1883 година. В мелнишкото село Долна Сушица (старото име на Златолист) пристига през 1913 г., докарана с магаре от роднините си, пред които настояла да стане монахиня в църквата, наименувана на Свети Георги. Висока, хубава, руса. И спяла. Свещеникът - отец Георги, събира миряните и ги пита дали са съгласни да приютят в селото спящото момиче. Хората единодушно решават, че я искат. Отделят кътче на втория етаж на храма и я настаняват, донасяйки легло, завивка, дрешка, посуда. Те вече знаят, че в тяхното село е дошло не просто едно незрящо момиче, а пророчицата, свят човек.

Ясновидската дарба на Стойна идва след нещастieto - на седемгодишна възраст, поразена от едра шарка, тя ослепява. За да прогледне в отвъдното. За да вижда насън всичко, което е минало и което ще стане, и да го споделя на хората. После и селяните взели да я сънуват и каквото кажела, явявайки се на човека, това и правел той срещу мъката си. Хората оздравявали, намирали своите близки, сдобивали се с рожба. Безброй са разказите за чудотворния ѝ живот, описани след смъртта на народната светица от сестрината ѝ дъщеря, или просто разказвани от майка на щерка, от изцерен на болен.

В двора на храма расте стар чинар, на който има табела, че е връстник на българската държава. Здрав е, с могъщо, разперило две „ръце“, стъбло. Двете люлки, вързани на вековната му снага, никога не пустеят. Всеки, който има гореща молба към Преподобна Стойна, трябва първо да се полюлее на тях, да се смири. И да прегърне чинара с искрена молба в сърцето. Кладенецът на желанието очаква да се наведете към тихата му вода и да прошепнете... желаното. И да го повторите на гроба ѝ в двора на църквата.

Една неуморна женица - Румена, шета вътре в храма и, ако я заговориш, разказва за хората, които преспиват тук, търсейки лек, вяра или упование: „Когато семействата са с деца, пускат тях да преспиват в стаичката на Преподобна Стойна - за децата им е по-важно, а сами се свират в коридорчето.“ Ще чуете и за Димитър Бербаатов, който посетил църквата, оставил на иконата снимката с подписа си, а след няколко месеца започнала звездната му кариера в „Манчестер Юнайтед“. Станал е и един от дарителите на църквата. Посетители пишат ли пишат до Преподобната бележници - дълги и поляти обилно със сълзи, или кратки, вече с утешена пред лика ѝ душа.

Стояхме в църквата на плочата, изтъркана от човешките нозе, но, уви не оригинал от времето на пророчицата, който е откраднат, и се взирахме в очите на Бог. Както се е взирала в него тя, Преподобната Стойна, но левитирайки поне един метър над земята.

В двора на закования дополовина в земята храм (построен е през 1857 г., та знаем защо е така) казват, че постоянно никне „златна трева“ - следата от копитата на Св. Георги, духовният брат на народната светица, която живее в нашия свят само 50 години. Чудото е, че макар и не много отдавна, се сетихме за Преподобна Стойна, но приемаме, че сега е дошло времето да ѝ се въздаде за сторената благодат.

Светлана БЪНЗАРОВА
Снимки Йордан ДАМЯНОВ